

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2023. gada 9. martā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Patērētāju tiesību aizsardzība –
Direktīva 2008/48/EK – Patēriņa kredītlīgumi – Piemērošanas joma – Atteikuma tiesības –
14. panta 7. punkts – Valsts tiesību normas, ar kurām nosaka laikposmu, kurā līguma izpildi
nevar uzsākt – Valsts procesuālās tiesību normas, kurās reglamentēta kārtība, kādā valsts tiesa
pēc savas ierosmes var konstatēt un piemērot sodu par šo tiesību normu pārkāpumu –
23. pants – Efektīvas, samērīgas un preventīvas sankcijas

Lietā C-50/22

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *cour d'appel de Paris*
(Parīzes apelācijas tiesa, Francija) iesniedza ar 2021. gada 16. decembra lēmumu un kas Tiesā
reģistrēts 2022. gada 25. janvārī, tiesvedībā

Sogefinancement SAS

pret

RW,

UV,

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja K. Jirimēe [*K. Jürimäe*], tiesneši M. Safjans [*M. Safjan*]
(referents), N. Pisarra [*N. Piçarra*], N. Jēskinens [*N. Jääskinen*] un M. Gavalecs [*M. Gavalec*],

ģenerāladvokāte: L. Medina,

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

- *Sogefinancement SAS* vārdā – *S. Mendès-Gil*, advokāts,
- Francijas valdības vārdā – *A.-L. Desjonquères* un *N. Vincent*, pārstāves,

* Tiesvedības valoda – franču.

- Somijas valdības vārdā – *A. Laine*, pārstāve,
- Eiropas Komisijas vārdā – *G. Goddin* un *N. Ruiz García*, pārstāvji,

ņemot vērā pēc ģenerālvokātes uzklaušanās pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerālvokātes secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2008/48/EK (2008. gada 23. aprīlis) par patēriņa kredītliģumiem un ar ko atceļ Padomes Direktīvu 87/102/EEK (OV 2008, L 133, 66. lpp.) 23. pantu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *Sogefinancement SAS*, no vienas puses, un RW un UV, no otras puses, saistībā ar prasību samaksāt summu, kas vēl nav tikusi samaksāta atbilstoši personīgajam aizdevumam, ko šīm personām bija piešķīrusi *Sogefinancement*.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Direktīvas 2008/48 9. un 10. apsvēruma ir formulēti šādi:
 - “(9) Vajadzīga pilnīga saskaņošana, lai visiem patērētājiem Kopienā nodrošinātu augstu un līdzvērtīgu viņu interešu aizsardzības līmeni un lai izveidotu īstu iekšējo tirgu. Tādēļ dalībvalstīm nevajadzētu atļaut saglabāt vai ieviest valstu noteikumus, izņemot tos, kas paredzēti šajā direktīvā. Šāds ierobežojums tomēr būtu jāpiemēro tikai tad, ja šajā direktīvā pastāv saskaņoti noteikumi. Ja šādi saskaņoti noteikumi nepastāv, dalībvalstīm būtu jāpatur tiesības saglabāt vai ieviest valstu tiesību aktus. [..]”
 - (10) Šajā direktīvā ietvertās definīcijas nosaka saskaņošanas apjomu. Tāpēc dalībvalstu saistībām īstenot direktīvas nosacījumus vajadzētu būt ierobežotām attiecībā uz to apjomu, kā tas noteikts minētajās definīcijās. [..]”
- 4 Šis direktīvas 14. pantā “Atteikuma tiesības” ir noteikts:
 - “1. Patērētājs četrpadsmit kalendāro dienu laikā var atteikties no kredītliģuma, nesniedzot nekādu pamatojumu.[..]
7. Šis pants neskar jebkādu valstu tiesību aktu noteikumus, ar kuriem nosaka laikposmu, kurā liģuma izpildi nevar uzsākt.”

- 5 Minētās direktīvas 22. panta “Saskaņošana un šīs direktīvas obligāta piemērošana” 1. punktā ir paredzēts:

“Ciktāl šajā direktīvā iekļauti saskaņoti noteikumi, dalībvalstis savos tiesību aktos nedrīkst saglabāt vai ieviest noteikumus, kas atšķiras no šajā direktīvā paredzētajiem.”

- 6 Šīs pašas direktīvas 23. pantā “Sankcijas” ir noteikts:

“Dalībvalstis pieņem noteikumus par sankcijām, kas piemērojamas par valsts noteikumu, kuri pieņemti saskaņā ar šo direktīvu, pārkāpumiem, un veic visus nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu sankciju īstenošanu. Paredzētajām sankcijām ir jābūt efektīvām, samērīgām un preventīvām.”

Francijas tiesības

- 7 *Code de la consommation* (Patērētāju kodekss), tā redakcijā, kas bija spēkā pirms 2016. gada 1. jūlija (turpmāk tekstā – “Patērētāju kodekss”), L. 311-14. pantā bija paredzēts:

“Septiņu dienu laikā, sākot no brīža, kad aizņēmējs ir akceptējis līgumu, aizdevējs nekādā veidā un ne uz kāda pamata nedrīkst veikt nekādus maksājumus aizņēmējam vai viņa labā, tāpat arī aizņēmējs nedrīkst veikt maksājumus aizdevējam.

Šajā pašā laikposmā aizņēmējs arī nedrīkst veikt nekādus noguldījumus aizdevēja labā vai aizdevēja vārdā saistībā ar attiecīgo darījumu.

Ja aizņēmējs ir parakstījis atļauju veikt atskaitījumu no sava bankas konta, tās spēkā esamība un stāšanās spēkā ir atkarīga no kredītliguma spēkā esamības un spēkā stāšanās.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 8 *Sogefinancement* 2011. gada 5. novembrī noslēdza patēriņa kredītligumu ar RW un UV par summu 15 362,90 EUR, kas bija atmaksājama 84 ikmēneša maksājumos (turpmāk tekstā – “attiecīgais kredītligums”). 2015. gada 20. oktobrī puses vienojās par parāda pārstrukturēšanu.
- 9 *Tribunal d’instance du Raincy* (Reinsī pirmās instances tiesa, Francija) – kurā *Sogefinancement* vērsās ar prasību, galvenokārt lūdzot piespriest RW un UV samaksāt atlikušo parāda summu, – ar 2018. gada 25. janvāra spriedumu piesprieda minētajām personām atmaksāt tikai saņemtās summas atlikumu, attiecīgo kredītligumu atzīstot par spēkā neesošu. Šajā ziņā šī tiesa pēc savas ierosmes izvirzīja pamatu par Patērētāju kodeksa L. 311-14. panta pārkāpumu, konstatējama, ka pretēji tam, kas paredzēts šajā tiesību normā, kurai valsts tiesību sistēmā ir saistošs raksturs, līdzekļi, kas ir attiecīgā kredītliguma priekšmets, RW un UV rīcībā tika nodoti mazāk nekā septiņas dienas pēc aizdevuma piedāvājuma pieņemšanas.
- 10 *Sogefinancement* par šo spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību iesniedzējtiesā, proti, *cour d’appel de Paris* (Parizes apelācijas tiesa, (Francija), norādot, pirmkārt, ka attiecīgā kredītliguma spēkā neesamību pēc tiesas pašas ierosmes nevar izvērtēt pēc piecu gadu noilguma termiņa, kura laikā patērētāji paši varot lūgt atcelt šādu līgumu. Otrkārt, šīs sabiedrības ieskatā tikai viena puse var atsaukties uz līguma spēkā neesamību, pamatojoties uz tiesību normu, kurai valsts tiesību sistēmā ir saistošs raksturs.

- 11 Norādīdama, ka Patērētāju kodeksa L. 311-14. pants ir daļa no Direktīvas 2008/48 14. panta 7. punktā dalībvalstīm paredzētās iespējas, iesniedzējtiesa tostarp atgādina, ka saskaņā ar Tiesas judikatūru atbilstošu noilguma termiņu noteikšana ir pieļaujama, jo tās mērķis ir novērst iespēju bezgalīgi apstrīdēt līgumu, un tādējādi tiek ievērots tiesiskās drošības princips.
- 12 Turklāt tās skatījumā – tas, ka tiesa atceļ līgumu, nepastāvot attiecīgam patērētāja lūgumam vai piekrišanai veikt šādu atcelšanu, varētu apdraudēt dispozitivitātes principu, kurš liedzot tiesai izvirzīt prasījumu, kā arī individuālas un kolektīvas tiesiskās drošības principu.
- 13 Šādos apstākļos *Cour d'appel de Paris* (Parīzes apelācijas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
 - “1) Vai no Direktīvas [2008/48] 23. panta izrietošais soda efektivitātes princips, ņemot vērā tiesiskās drošības un valstu procesuālās autonomijas principus, nepieļauj, ka tiesa pēc savas ierosmes varētu atsaukties uz valsts tiesību normu, kura izriet no minētās direktīvas 14. panta un kura saskaņā ar valsts tiesībām izraisa līguma atzīšanu par spēkā neesošu, pēc piecu gadu noilguma termiņa, kas paredzēts, lai patērētājs varētu lūgt atzīt aizdevuma līgumu par spēkā neesošu, ceļot prasību vai izvirzot iebildi?
 - 2) Vai no Direktīvas [2008/48] 23. panta izrietošais soda efektivitātes princips, ņemot vērā tiesiskās drošības un valstu procesuālās autonomijas principus, kā arī dispozitivitātes principu, nepieļauj, ka tiesa atzīst aizdevuma līgumu par spēkā neesošu pēc tam, kad tā pēc savas ierosmes ir vērtējusi valsts tiesību normu, kura izriet no iepriekš minētās direktīvas 14. panta, ja patērētājs nav lūdzis vai vismaz piekritis šādai atcelšanai?”

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pieņemamību

- 14 Gan Francijas valdība, gan Eiropas Komisija ir paukušas šaubas par prejudiciālo jautājumu pieņemamību.
- 15 Vispirms – Francijas valdības skatījumā Direktīvas 2008/48 14. panta 7. punktā nav paredzēts neviens materiāltiesisks noteikums par patēriņa kredītlīgumiem un tādēļ Patērētāju kodeksa L. 311-14. pantu nevarot kvalificēt kā valsts noteikumu, kas “pieņemts” saskaņā ar Direktīvu 2008/48 tās 23. panta izpratnē. Šādos apstākļos prejudiciālie jautājumi esot vērsti tikai uz to, lai atrisinātu tiesību normu kolīziju, kas pastāvot starp dažādajām valsts tiesību normām par noilgumu un valsts tiesas pilnvarām, kuras iesniedzējtiesai ir jāpiemēro pamatlietā.
- 16 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 267. pantā iedibinātās sadarbības starp Tiesu un valsts tiesām ietvaros tikai valsts tiesai, kas izskata lietu un kas ir atbildīga par pieņemamo tiesas nolēmumu, ņemot vērā lietas īpatnības, ir jānovērtē gan tas, cik lielā mērā prejudiciālais nolēmums ir nepieciešams tās nolēmuma pieņemšanai, gan Tiesai uzdoto jautājumu nozīmīgums. Līdz ar to Tiesai principā ir jāsniedz nolēmums, ja uzdotie jautājumi attiecas uz Savienības tiesību interpretāciju (spriedums, 2022. gada 14. jūlijs, *Volkswagen*, C-134/20, EU:C:2022:571, 56. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 17 No tā izriet, ka uz jautājumiem par Savienības tiesībām ir attiecināms atbilstības pieņēmums. Atteikties lemt par valsts tiesas uzdotu prejudiciālo jautājumu Tiesa var tikai tad, ja ir acīmredzams, ka Savienības tiesību interpretācijai nav nekāda sakara ar pamatlietas apstākļiem vai tās priekšmetu, ja problēmai ir hipotētisks raksturs vai arī ja Tiesai nav zināmi faktiskie un tiesību apstākļi, kas vajadzīgi, lai sniegtu lietderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (spriedums, 2022. gada 14. jūlijs, *Volkswagen*, C-134/20, EU:C:2022:571, 57. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 18 Taču šajā gadījumā tas tā nav.
- 19 Proti, prejudiciālie jautājumi ir vērsti uz to, lai precizētu Direktīvas 2008/48 14. panta 7. punkta tvērumu ar mērķi noteikt, vai valsts procesuālās tiesību normas, ar kurām reglamentēta kārtība, kādā valsts tiesa pēc savas ierosmes var konstatēt un piemērot sodu par to, ka aizdevējs ir pārkāpis valsts tiesību normu, kas ir tikusi pieņemta vai atstāta spēkā, īstenojot dalībvalstīm šajā tiesību normā paredzēto iespēju, ietilpst minētās direktīvas piemērošanas jomā. Šajā kontekstā jautājums par tvērumu, kāds ir jāatzīst minētajam 14. panta 7. punktam, nav hipotētisks jautājums vai tāds, kam nav nekāda sakara ar pamatlietas risinājumu.
- 20 Turpinājumā – Francijas valdība norāda, ka lietas dalībnieki nav vienisprātis par konkrēto datumu, kurā bija kļuvusi pieejama atbilstoši attiecīgajam kredītīgumam aizdotā summa, līdz ar to pastāvot neskaidrība par to, vai pamatlietā ir ievērots Patērētāju kodeksa L. 311-14. pantā noteiktais termiņš. Atkarībā no tā, kādu datumu noslēgumā izmantos iesniedzējtiesa, tās lūgtā interpretācija tādējādi varētu izrādīties hipotētiska.
- 21 Lai gan iesniedzējtiesa nav lēmusi par datumu, kurā bija kļuvusi pieejama atbilstoši attiecīgajam kredītīgumam aizdotā summa, atbilstības pieņēmumu, kas saskaņā ar šī sprieduma 17. punktā atgādināto judikatūru piemīt prejudiciālajiem jautājumiem, nevar atspēkot tas vien, ka šajā gadījumā viena no pamatlietas pusēm ir apstrīdējusi kādu faktisko apstākli, kas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai, nevis Tiesai (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 1. oktobris, A (Zāļu reklāma un tirdzniecība tiešsaistē), C-649/18, EU:C:2020:764, 44. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 22 Visbeidzot – Komisijas ieskatā otrais jautājums ir hipotētisks, jo RW un UV ir skaidri norādījuši, ka piekriņ attiecīgā kredītīguma atcelšanai.
- 23 Šajā ziņā pietiek konstatēt, ka šīs iespējamās piekrišanas dēļ otrais jautājums nekļūst hipotētisks. Proti, saskaņā ar šī sprieduma 16. punktā atgādināto judikatūru vienīgi iesniedzējtiesa var izvērtēt šī apstākļa iespējamo ietekmi gan uz prejudiciāla nolēmuma nepieciešamību, gan uz jautājuma atbilstību saistībā ar pārbaudi, kas tai ir jāveic attiecībā uz spriedumu, ar kuru zemākas instances tiesa pēc savas ierosmes ir konstatējusi un piemērojusi sodu par Patērētāju kodeksa L. 311-14. panta pārkāpumu.
- 24 Šādos apstākļos prejudiciālie jautājumi ir pieņemami.

Par lietas būtību

- 25 Ar šiem diviem jautājumiem, kas ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2008/48 14. panta 7. punkts apvienojumā ar 23. pantu un lasot tos kopsakarā ar efektivitātes principu, ir jāinterpretē tādējādi, ka ir jābūt iespējamam, ka aizdevēja pieļautu tādas valsts tiesību normas pārkāpumu, ar ko paredzēts laikposms, kurā aizdevuma līguma izpildi nevar

uzsākt, pirmkārt, valsts tiesa var konstatēt pati pēc savas ierosmes neatkarīgi no valsts tiesību normas, ar ko paredzēts piecu gadu noilguma termiņš, un, otrkārt, šī tiesa var piemērot sodu par šo pārkāpumu, atceļot aizdevuma līgumu neatkarīgi no valsts tiesību normas, saskaņā ar kuru šāda atcelšana ir atkarīga no attiecīga patērētāja lūguma vai vismaz piekrišanas.

- 26 Lai atbildētu uz šiem jautājumiem, vispirms jāizvērtē, vai tāda dalībvalsts tiesību norma kā Patērētāju kodeksa L. 311-14. pants, kuras pieņemšana vai atstāšana spēkā ir atļauta atbilstoši Direktīvas 2008/48 14. panta 7. punktam, ietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā. Tikai šādā gadījumā valsts procesuālajām tiesību normām, ar kurām reglamentēta kārtība, kādā valsts tiesa pēc savas ierosmes var konstatēt un piemērot sodu par to, ka aizdevējs ir pārkāpis šādu tiesību normu, ir jāatbilst no minētās direktīvas izrietošajām prasībām.
- 27 Šajā ziņā, pirmkārt, no Direktīvas 2008/48 22. panta 1. punkta, interpretējot to kopsakarā ar šīs direktīvas 9. un 10. apsvērumu, izriet, ka šajā direktīvā ir paredzēta pilnīga saskaņošana attiecībā uz tās piemērošanas jomā ietilpstošajiem kredītlīgumiem, un, kā izriet no minētā 22. panta nosaukuma, tai ir obligāts raksturs. No tā izriet, ka jomās, uz kurām konkrēti attiecas šī saskaņošana, dalībvalstīm nav tiesību saglabāt vai ieviest citus valsts noteikumus, kas atšķiras no šajā direktīvā paredzētajiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 12. jūlijs, *SC Volksbank România*, C-602/10, EU:C:2012:443, 38. punkts).
- 28 Otrkārt, Direktīvas 2008/48 14. pantā ir paredzēti nosacījumi un kārtība patērētāja tiesību atteikties no līguma pēc kredītlīguma noslēgšanas īstenošanai, vienlaikus minētā panta 7. punktā precizējot, ka šī panta noteikumi neskar jebkādu valstu tiesību aktu noteikumus, ar kuriem nosaka laikposmu, kādā līguma izpildi nevar uzsākt.
- 29 Atstājot dalībvalstīm iespēju pieņemt vai atstāt spēkā noteikumus, ar kuriem ir noteikts laikposms, kādā līguma izpildi nevar uzsākt, Direktīvas 2008/48 14. panta 7. punktā lietotais termins “neskar” nozīmē, ka ar šo direktīvu veiktā pilnīgā un obligātā saskaņošana patērētāja atteikuma tiesību jomā nav attiecināma uz kredītlīguma izpildes uzsākšanas kārtību un it īpaši uz līdzekļu nodošanu aizņēmēja rīcībā.
- 30 No tā izriet, ka Direktīvas 2008/48 14. panta 7. punktā dalībvalstīm ir vienīgi piešķirta iespēja ārpus ar šo direktīvu noteiktā regulējuma robežām paredzēt tiesību normas, ar kurām nosaka laikposmu, kurā aizdevuma līguma izpildi nevar uzsākt (pēc analogijas skat. spriedumus, 2014. gada 20. novembris, *Novo Nordisk Pharma*, C-310/13, EU:C:2014:2385, 25. un 29. punkts, kā arī 2019. gada 19. novembris, *TSN un AKT*, C-609/17 un C-610/17, EU:C:2019:981, 49. punkts).
- 31 Turklāt valsts tiesību normas pieņemšana vai atstāšana spēkā saskaņā ar Direktīvas 2008/48 14. panta 7. punktu nevar nedz ietekmēt vai ierobežot patērētāja atteikuma tiesību, kādas tam ir, pamatojoties uz šo 14. pantu, faktisku izmantošanu, nedz arī kaitēt citām minētās direktīvas normām, to saskaņotībai vai mērķiem (pēc analogijas skat. spriedumus, 2014. gada 20. novembris, *Novo Nordisk Pharma*, C-310/13, EU:C:2014:2385, 28. un 31. punkts, kā arī 2019. gada 19. novembris, *TSN un AKT*, C-609/17 un C-610/17, EU:C:2019:981, 51. punkts). Tikai tam vien, ka aizdevēja pieļauts šādas valsts tiesību normas pārkāpums var liegt patērētājam valsts tiesībās paredzēto aizsardzību, šajā ziņā nav nekādas nozīmes.
- 32 No iepriekš minētā izriet – ja dalībvalstis, īstenojot tām Direktīvas 2008/48 14. panta 7. punktā piešķirto iespēju, paredz noteikumus, ar kuriem nosaka laikposmu, kādā kredītlīguma izpildi nevar uzsākt, valsts procesuālās tiesību normas, ar kurām reglamentēta kārtība, kādā valsts tiesa pēc savas ierosmes var konstatēt un piemērot sodu par to, ka aizdevējs ir pārkāpis šādas tiesību

normas, ietilpst dalībvalstu kompetencē, un tā nav nedz reglamentēta šajā direktīvā, nedz arī ietilpt tās piemērošanas jomā (pēc analogijas skat. spriedumus, 2019. gada 19. novembris, *TSN un AKT*, C-609/17 un C-610/17, EU:C:2019:981, 52. punkts, kā arī 2021. gada 10. jūnijs, *Land Oberösterreich* (Mājokļu pabalsts), C-94/20, EU:C:2021:477, 47. punkts).

- 33 Šādos apstākļos, pirmkārt, nav jāizvērtē, vai efektivitātes princips nepieļauj tādas valsts procesuālās tiesību normas, ar kurām reglamentēta kārtība, kādā valsts tiesa pēc savas ierosmes var konstatēt, ka aizņēmējs ir pārkāpis valsts tiesību normu, kas saistīta ar Direktīvas 2008/48 14. panta 7. punktā dalībvalstīm paredzēto iespēju. Otrkārt, šādu valsts tiesību normu nevar uzskatīt par tādu, kas ir “pieņemta saskaņā ar” minēto direktīvu tās 23. panta izpratnē, līdz ar to šis pants nav jāinterpretē, lai noteiktu, vai ar to netiek pieļauta minētās valsts tiesību normas pārkāpuma gadījumā piemērojamā sodu sistēma.
- 34 Ņemot vērā šos iemeslus, uz uzdotajiem jautājumiem ir jāatbild, ka Direktīvas 2008/48 14. panta 7. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka valsts procesuālās tiesību normas, ar kurām reglamentēta kārtība, kādā valsts tiesa pēc savas ierosmes var konstatēt un piemērot sodu par to, ka aizdevējs ir pārkāpis valsts tiesību normu, ar ko paredzēts laikposms, kurā aizdevuma līguma izpildi nevar uzsākt, neietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 35 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2008/48/EK (2008. gada 23. aprīlis) par patēriņa kredītlīgumiem un ar ko atceļ Padomes Direktīvu 87/102/EEK 14. panta 7. punkts

ir jāinterpretē tādējādi, ka

valsts procesuālās tiesību normas, ar kurām reglamentēta kārtība, kādā valsts tiesa pēc savas ierosmes var konstatēt un piemērot sodu par to, ka aizdevējs ir pārkāpis valsts tiesību normu, ar ko paredzēts laikposms, kurā aizdevuma līguma izpildi nevar uzsākt, neietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā.

[Paraksti]